

lingsramme på \$ 100.000 til at støtte forebyggelse af naturkatastrofer, dog højst med \$ 10.000 pr. land. Resolutionen giver yderligere nogle retningslinjer for studiet af og arbejdet med de internationale bistandsproblemer i naturkatastrofe-situationer.

3. udvalgs beretning: A/7286.

Verdenssituationen på det sociale område.

(Dagsordenens punkt 49).

3. udvalg behandlede i 13 møder i tiden 13. til 15. og 19. til 26. november 1968 spørgsmålet om verdenssituationen på det sociale område.

Som grundlag for behandlingen forelå generalsekretærens treårige rapport om verdens sociale situation i 1967, generalsekretærens konklusion og forslag for at fremme verdens sociale udvikling, de relevante kapitler om spørgsmålet i ECOSOCs rapport og endelig generalsekretærens rapport om den internationale socialministerkonference.

I. Debatten.

Direktøren for sekretariatets afdeling for social udvikling, fru Inga Thorsson, gav et kort indlæg om 1967 rapporten, hvori hun gjorde opmærksom på, at der var sket store fremskridt for så vidt angik udviklingen med hensyn til sundhedsspørgsmål og på undervisningsens område, medens udviklingen inden for landbrugsproduktion, beskæftigelse og husbygning kun skred langsomt frem. Alt i alt gav rapporten anledning til fortsat bekymring vedrørende den sociale udvikling i verden. Hun understregede, at forskellen i den sociale udvikling mellem udviklingslande og industrilande blev større, som tiden gik, og at der derfor burde gøres en større indsats fra sidstnævntes side for at formindske denne forskel. Fru Thorsson fremhævede endvidere, at befolkningsekspllosionen var et af de alvorlige problemer, der hæmmede den sociale udvikling, ligesom den store befolkningsvandring fra land til by vanskeliggjorde sociale fremskridt. Arbejdsløshed og underbeskæftigelse var et stadig større problem i de underudviklede lande, da tilgangen af nye arbejdere under 25 år var ekstraordinær stor i mange af disse lande.

Under generaldebatten udtrykte mange repræsentanter bekymring over, at svælg

mellem de rige og de fattige nationer stadig blev større, og der blev givet udtryk for den opfattelse, at industrilandene burde øge deres anstrengelser for at vende denne uheldige udvikling. Befolkningsproblemerne gav også anledning til mange bemærkninger; de asiatiske lande gik positivt ind for familieplanlægning, medens de fleste afrikanske lande stod tøvende over for problemet, da de endnu for en stor dels vedkommende var underbefolkede. De latinamerikanske lande var imod enhver form for familieplanlægning.

En del afro-asiatiske lande fremhævede apartheid og racediskrimination som hæmmende for den sociale udvikling.

II. Resolutionen.

Efter generaldebatten introducerede Cypern på 19 medforslagsstilleres vegne — herunder Danmark, Finland, Norge og Sverige — et resolutionsforslag, der i *operative paragraf 1* anbefaler medlemsstaterne at inkorporere i deres nationale planer om social udvikling en lang række sociale mål, herunder bl. a. en befolkningsvækst, der kan tilgodese ønsket om en voksende levestandard og sociale fremskridt. *Operative paragraf 2* opfordrer de udviklede lande til at øge deres bistand til de underudviklede lande i overensstemmelse med UNCTADs resolution 27 (II) af 28. marts 1968.

Operative paragraf 3 godkender de retningslinjer for en integreret opnåelse af målene og programmerne for det andet udviklingstiar, der er indeholdt i ECOSOC-resolution 1320 (XLIV) og anmoder rådet om i dets fortsættelse af bestræbelserne på at formulere en effektiv udviklingsstrategi at lægge særlig vægt på disse retningslinjer og på de i operative paragraf 1 opstillede mål. *Operative paragraf 4* anbefaler regeringerne at foretage yderligere nedrustnings-skridt og at anvende de herved frigjorte ressourcer til økonomisk og social udvikling, især i udviklingslandene. *Operative paragraf 5* anmoder generalsekretæren og særorganisationerne om at yde al mulig bistand til regeringerne i disses bestræbelser på at opnå de i operative paragraf 1 opstillede mål. *Operative paragraf 6* anmoder endvidere generalsekretæren om at lægge særlig vægt på styrkelsen af fælles international handling ved udviklingen og benyttelsen af menneskelige ressourcer som et væsentligt led i de